

„Bine, rob bun și credincios...”

Cu toții am ascultat de multe ori de-a lungul vieții de credință predici inspirate din pilda talanților, care aveau ca scop motivarea noastră în a pune „în negoț” – adică la dispoziția Domnului, „talanții” primiți pentru a a duce profit Stăpânului – ceea ce se poate cuantifica prin slujirea noastră cu dragoste și dăruire în lucrarea lui Dumnezeu, pentru mântuirea oamenilor păcătoși, ucenicizarea și integrarea lor în Biserica Domnului și rămânerea noastră în har până la venirea Domnului, în vederea răsplătirii veșnice.

Câți dintre noi ne-am gândit, însă, în termeni de urgență la necesitatea împlinirii acestui deziderat în fiecare zi, fără preget? Fiindcă nimeni nu știe, nu-i așa nici ziua, nici ceasul când Domnul Isus se va întoarce pe nori să-și răpească Biserica la cer: „*Cât despre ziua aceea sau ceasul acela, nu știe nimeni, nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl*” (Marcu 13.32).

Realizăm însă vreodată că nu ne garantează nimeni că vom apuca în viață acel moment minunat? Căci realitatea care ne înconjoară ne aduce aminte deseori că venim pe rând și plecăm pe sărite, iar moartea nu are un calendar legat de vârstă, sănătate, poziție socială, nevoia de slujire etc...

Plecarea în veșnicie a fratelui prezbiter Marian Ciocan, la vârsta de 37 de ani, într-un moment în care putem afirma că era de-abia la începutul slujirii, lăsând în urmă un gol în familie, în biserică, în societate ne-a îndurerat și ne-a întristat, căci orice despărțire de genul acesta, chiar dacă știm că este temporară, are consecințe în viața celor rămași în urmă: soția, doi copii sub 10 ani, familia extinsă, bisericile unde slujea cu dăruire, dorințe rămase neîmplinite...

Dar iată că nu a trecut mult timp, și un alt slujitor, fratele nostru de credință, Vitalie Slupețchii, inginer de sunet în cadrul grupului muzical „Not an idol”, a fost chemat de Domnul acasă la vârsta de 42 de ani, lăsând în urmă soția și cinci copii, familia extinsă, biserica, planurile pe care și le făurise ca fiecare părinte cu privire la familie, la copii...

Este de remarcat faptul că ambii frați au fost chemați de Domnul în timpul slujirii, unul răspunzând chemării imediat, iar celălalt după câteva zile. Ca oameni, care avem posibilitatea să vedem doar exteriorul, modul în care și-au trăit viața frații noștri, presupunem, prin credință, că fiecare a auzit vocea blândă a Mântuitorului care l-a întâmpinat cu cuvintele „*Bine, rob bun și credincios; ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău!*” Iar aceasta este ceea ce ne dorim fiecare dintre noi să auzim în momentul în care vom pași în veșnicie!

Înțeleptul afirmă că „*Mai bun este sfârșitul unui lucru decât începutul lui...*” (Ecles. 7.8), dar nu orice fel de sfârșit, ci doar acela care ne poate garanta că ne-am atins țelul! Iar pentru copiii lui Dumnezeu, țelul este (sau ar trebui să fie!) unul singur: să devenim moștenitori ai vieții veșnice, în slavă, alături de Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, de oastea cerească a îngerilor și, mai ales, de mulțimea celor răscumpărați prin sângele Mielului!

Înțelept este să învățăm din tot ceea ce Dumnezeu îngăduie să cunoaștem, de aceea privind la aceste două cazuri recente, să ne rugăm Domnului să ne ajute pe toți să fim gata în orice moment pentru plecarea din această lume. Iar asta nu înseamnă neapărat că trebuie să avem testamente întocmite, lucrurile puse în ordine în familie, la serviciu, în slujire... Nu că ar fi rău, dar atâta timp cât vârsta sau sănătatea nu ne transmit mesajul că sfârșitul vieții noastre pământești este aproape, nimeni nu se gândește la lucrurile acestea!

Dar toți trebuie să fim împăcați cu cei din familie, din biserică, de la locul de muncă, cu vecinii, dar, mai ales, cu Dumnezeu: „*Întăriți-vă, dar, mâinile oboșite și genunchii slăbănogiți; croiți cărări drepte cu picioarele voastre, pentru ca cel ce șchioapătă să nu se abată din cale, ci mai degrabă să fie vindecat. Urmăriți pacea cu toți și sfințirea, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul*” (Evrei 12:12-14).

Doamne, ajută-ne pe toți la aceasta! Amin!

DANIEL PURDEL,
Redactor - șef

EDITORIAL

„*Stăpânul său i-a zis: «Bine, rob bun și credincios; ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău!»*”
(Matei 25.21)

Nu spuneți „Adio!” *

Nu spuneți fraților nicicând „Adio!”
Că frații rămân frați și după moarte
Toți cei zidiți de Domnul rămân una,
Nu poate nici țărâna, nici moartea a-i desparte.

Nu lutul, nu pământul rămân fără schimbare
Ci ele, da, se schimbă – având un vis frumos
Să fie îmbrăcate cu aripi de ninsoare
Iar trâmbița când sună, să zboare spre Hristos.

Căci Cel ce-a pus în chivot puterea învierii
Pecetluindu-și sfinții cu Duhul Său cel Sfânt,
El știe unde-și duce chiar somnul fiecare
Și-n ziua învierii ieși-vor din mormânt.

Aceasta e nădejdea Bisericii Creștine,
A fraților, care în Domnul au adormit.
Căci nu se pierde nimeni și nu-i uitat niciunul
Din cei chemați de Domnul, care s-au pocăit.

GABRIEL ȘIMKO

* Poezie scrisă după plecarea la Domnul a fratelui păstor Cornel Bîrsan